

Három a druidaigazság.

„Ezt a sorozatot egyetlen
fantasyrajongónak sem
szabad kihagynia.
Misztikum, feszültség,
mágia és bunyó.”
- SciFiChick.com

SHATTERED

összetörve

A
VAS-
DRUIDA
Krónikái
* 7 *

hard
selection

KEVIN HEARNE

KEVIN HEARNE

SHATTERED

összetörve

A VASDRUIDA KRÓNIKÁI 7.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Nicole Peelernek és Jayne Wellsnek,
a Laser Vaginas alapító tagjainak,
és a banda minden tiszteletbeli tagjának.
Pjú! Pjú! Pjú!

Kiejtési útmutató

Szerintem menő, ha az olvasók úgy ejtik ki magukban a szokatlan neveket, ahogy nekik jólesik. A könyv végén nem lesz röpdolgozat, és a csokitokat sem fogom eldugni, ha bármelyik nevet rosszul ejtitek ki. Végére is azért vettétek a kezetekbe ezt a regényt, hogy jól szórakozzatok. Az pedig nem túl szórakoztató, ha valaki az orrotok alá dörgöli, hogy rosszul csináltok valamit. Ennek ellenére szeretem idebiggyeszteni ezeket a kis útmutatókat arra az esetre, ha mesteri szintre szeretnétek fejleszteni ezen nevek kiejtését, és élvezeteteket lelitek druidáink világjárásában. Szóval tessék; a nagybetűs kiemelések jelölik a hangsúlyos szótagokat.

Óészaki

Erlendr: ER len dur (Nem egészen úgy, mint az angol *air* szó, de hasonló. Az első betű egy rövid *e* hang.)

Freydís: FREJ dísz

Hildir: HILL dūr (Női név, melyet a mai napig használnak Izlandon és Norvégiában, de már modern írásmóddal, mely jelöli az utolsó magánhangzót is: Hildur.)

Ísólf: ÍÍSZ olf ür (Az *o* egy hosszabb *obb*, az *f* pedig annyira lágy, hogy már szinte *v*-nek hangzik.)

Krókr Hrafnson: KRÓ kur HRABn szon (Hrafn: holló. A modern izlandi nyelvben *bn*-nek, vagy egyszerűen csak *b*-nek ejtik, de pontosan nem tudjuk, hogy óészaki nyelven hogyan hangzott. Az is lehet, hogy annak idején HRAV szon volt. Műelemzésekből tudjuk, hogy az *f* és az *n* hang között nem volt magánhangzó, úgyhogy két szótagos szó kell legyen. De talán egy lehetni *n* lehet a két szó között.)

Oddrún: ODD run (Mai napig használatos izlandi női név. Plusz pontot ér, ha kicsit megpörgeted az *r* hangot.)

Skúfr: SZKUU vur (Megint a lágý *f* hang.)

Ír

Creidhne: CKRÉN ja

Flidais: FLI dis

Fuilteach: FVIL ta

Goibhniu: GUV nyú

Granuaile: GRAN ja VÉL

Fragarach: FRA gah rah

Luchta: LUK ta

Orlaith: OR la

Scáthmhaide: SZKA vad jah

Siodhachan: SI ja han

Hindi

Dabaava: da BAV (Jelentése *nyomás* vagy *sűrités*. Az utolsó hangot nem ejtjük.)

A Vasdruida Krónikái

Eddig történt

Atticus O’Sullivan, aki Siodhachan Ó Suileabháinként látta meg a napvilágot időszámításunk előtt 83-ban, egész hosszú életét druidaként azzal töltötte, hogy Aenghus Óg, a Tuatha Dé Danann egyik tagja elől menekült. Aenghus Óg vissza akarta szerezni a Fragarach nevű varázskardot, melyet Atticus lopott el tőle valamikor a második században. Aenghus Ógot halálra idegesítette, hogy Atticus megtanulta, hogyan tartsa fiatalon magát, és egyszerűen nem hajlandó meghalni.

Amikor Aenghus Óg végül az arizonai Tempében rátalál Atticusra, hősünk úgy dönt, hogy menekülés helyett harcba száll vele, amivel akaratlanul is események egész láncreakcióját hozza mozgásba. Atticus hiába akar továbbra is rejtőzködve élni, döntésének következményei lavinaszerűen érik utol.

Az *Üldöztetve* című kötetben maga mellé fogad egy tanítványt, Granuaile-t, visszaszerez egy nyakéket, mely egy Laksha Kula-sekaran nevű indiai boszorkány mágikus gyűjtőpontja, és rájön, hogy hidegvas aurája megvédi őt a pokoltűztől. Végül Morrigan, Brighid és egy csapat helyi vérfarkas segítségével legyőzi Aenghus Óg-t. Ugyanakkor tönkretesz egy nem túl jó szándékú boszorkánykört, aminek az volt a feladata, hogy megvédje Phoenixet a még náluk is veszélyesebb alakoktól.

A második, *Megátkozva* című kötetben ezen tettének következményei is utolérik, ugyanis egy rivális és sokkal-sokkal

veszedelmesebb boszorkánykör igyekszik átvenni a Három Auróra Nővérei területét, egy csapatnyi bakkhánszó pedig Scottsdale-ben próbálja megvetni a lábát. Atticus alkut köt Laksha Kulasekarannal és egy Leif Helgarson nevű vámpírral, hogy a segítségükkel megtisztítsa a várost a fenyegetéstől.

A Harmadik, *Elkalapálva* című regényben aztán be is nyújtják a számlát ezekért az alkukért. Laksha és Leif azt akarják, hogy Atticus menjen el Asgardba, és saját csarnokaikban szálljon szembe az északiakkal. Miután összeállítja csapatát, Atticus kétszer is rajtaüt Asgardon, pedig Morrigan és Jézus Krisztus is arra figyelmezteti, hogy ez nem feltétlenül a legjobb ötlet, és talán jobb lenne, ha ezúttal nem tartaná a szavát. Legendás meszarlás kezdődik, melynek áldozatául esnek a nornák, Thor és maga Odin is. A nornák halála azt jelenti, hogy a Ragnaröket megjósoló próféciaák útjába immár semmi sem áll, Hel pedig szinte akadálytalanul munkálkodhat. Ugyanakkor egy véletlen találkozás a finn hőssel, Vejnemöjnennel egy másik prófeciára is emlékezteti Atticust, arra, melyet a szirének énekeltek meg réges-régen Odüsszeusznak. Atticus aggódik, hogy a világ tizenhárom év múlva lángok martalékává lesz – talán egyfajta módosult Ragnarök formájában.

Atticus érzi, hogy kezdik utolérni tetteinek következményei, és időre van szüksége, hogy kiképezze tanítványát, így aztán a negyedik könyvben, az *Átverve* című kötetben Prérifarkas segítségével megrendezi saját halálát. Hel végül valóban megjelenik, és azt gondolja, hogy Atticus talán csatlakozna hozzá a sötét oldalon, hiszen oly sok északival végzett. De Atticus brutális módon visszautasítja. Hősünket elárulja Leif Helgarson, és csak hajszál híján tudja kimenteni a bőrét a Zdenik nevű ősi vámpír karmai közül. A regény végére azonban némi bizonyosságot nyerünk, hogy Atticus – titokban ugyan – be tudja fejezni Granaile kiképzését.

A *Two Ravens and One Crow* című novellában Odin felébred hosszú álmából, és egyfajta tűzszünetet köt Atticusszal, melynek értelmében a druida átveszi Thor szerepét a Ragnarökben, amennyiben az bekövetkezne, és ha már úgymint ott van, akkor talán pár más apróságot is elintézhetne.

Tizenkét évnyi kiképzés után Granuaile készen áll a földhöz kötéshez, de nagyon úgy tűnik, hogy az ötödik könyvben, a *Beszorítva* című kötetben a druida ellenségei csak arra várnak, hogy Atticus végre felbukkanjon. Hősünknek vámpírokkal, sötét elfekkel, tündérekkel és a római istennel, Bakkhusszal is le kell számolnia. Azzal pedig, hogy egy olümposzival is packázni kezd, magára vonja a világ egyik legősibb és legerősebb panteonjának figyelmét is.

Amikor Granuaile teljes erejű druidává válik, Atticus egész Európán át menekülve igyekszik elkerülni Diana és Artemisz nyilait, akiknek nem tetszett, ahogy hősünk Bakkhusszal és az Olümposz drüászaival bánt az ötödik könyvben. Morrigan feláldozza magát, hogy előnyhöz juttassa őt, Atticus pedig *Hajszolva* találja magát a hatodik könyvben. Atticusnak egy szervezett támadáson kell keresztülverekednie magát, és Angliába is eljut, ahol Herne a Vadász, és Flidais, az írek vadászistennője segítségét kéri. Atticus így le tudja győzni az olümposziakat, és törékeny szövetséget köt Lokival és Hellel. A kötet végén Atticus rájön, hogy fődruidája Tír na nÓgban senyved az időben fagyva, és amikor kiolvasztja, régi mentorát még a szokottnál is morcosabb hangulatban találja.

Ja, és előfordulhat, hogy mindeközben uszkárokról és kolbászokról is szó esett.

Első fejezet

Kevés dolog képes úgy visszahozni a régi emlékeket, mint egy fiatalkori tekintély felbukkanása. Nem azt mondom, hogy ezek az emlékek feltétlenül kellemesek; egyszerűen csak régiék, és képesek olyan szerepekbe visszarántani minket, melyekről azt hittük, hogy már rég kinőttük őket. Néha az emlékek puhák és melegek, mint egy édesanya szeretete. Gyakrabban azonban csípnek, mint a zúzmara, először fájdalmasak, aztán elzsibbasztanak, majd mély, szétterjedő hidegséggel ülnek meg az ember csontjaiban.

Az öreg férfi, aki éppen ülő pozícióba tornázta magát előttem, meglehetősen kevés meleg emléket idézett fel bennem. Azon túl, hogy briliáns elmével és kivételes képességekkel rendelkezett, az én fődruidám keze igen gyakran eljárt, és meglehetősen kevés barátot szerzett élete során – élete, melyről egészen mostanáig azt hittem, hogy ezer éve véget ért. Miután még időszámításunk előtt földhöz kötött, csak párszor találkoztunk, majd másfelé sodort minket az élet. Akárcsak mindenki, akit fiatalkoromból ismertem, én is úgy tudtam, hogy meghalt. De valami okból kifolyólag Morrigan megfagyasztotta az időben Tír na nÓgban, most pedig nemsokára rá fog döbenni furcsa

időutazásának tényére – melyről, meg kell valljam, némi nyál és bacon is tanúskodik ráncos ajka szélén.

Remélem, hogy ha valaha kétezer évet kell előretuznom az időben, akkor akad még bacon a jövőben.

Óírül szólalt meg, és még mindig ugyanolyan jellegzetes, morgós volt a hangja, mintha mindig váladékkal lett volna tele a torka. Nagyon gyorsan meg kell tanulnia angolul, ha nem csak velem meg a Tuatha Dé Danann tagjaival akar beszélgetni.

– Meddig ültem azon a szigeten, Siodhachan? Még elég fiatalnak tűnsz. Ahogy elnézlek, nem telhetett el több három-négy esztendőnél.

Ó, micsoda meglepetésben lesz része!

– Elárulom, de cserébe tudni akarok valamit: a nevedet.

– A nevemet?

– Mindig is Fődruidának hívtalak.

– Hát jól is tetted, te kis szarcsimbók. De most, hogy már nőttél valamit, és druida lettél, elárulhatom. Eoghan Ó Cinnéide a nevem.

Elvigyorodtam.

– Aha! Ez angolul Owen Kennedy. Jó lesz. Szólok Halnak, hogy szerezzen neked igazolványokat ezzel a névvel.

– Te meg miről hadoválsz?

– Igen, ezt a kérdést sokszor fel fogod még tenni. Nos, Owen – remélem, nem bánod, hogy így hívlak, mert nem nevezhetlek mindenki előtt Fődruidának –, több mint kétezer évig csücsültél azon a szigeten.

Haragosan nézett rám.

– Na, ne járasd velem a bolondját, komolyan kérdem.

– Én pedig komolyan válaszolok. Morrigan a leglassabb Időszigetre küldött.

Owen végignézett az arcomon, és rájött, hogy nem szórakozok.

– Két. *Ezer?*

– Így van.

Hadonászott, hátha elkap valamit, amiben megkapaszkodhat. Túl nagy volt a szám ahhoz, hogy felfogja, a pusztá tény pedig, hogy gyökerestül tépték ki egy olyan világból, mely már nem létezik többé, egy olyan feneketlen, sötét kút, melybe könnyen beleszédülhet, hogy aztán soha ne legyen képes kimászni belőle. Kétszer is kinyitotta a száját, majd mindkétszer visszacsukta, mielőtt még kiejtette volna az első hangot. Türelmesen vártam, hogy feldolgozza az információt. Végül, mivel semmi mást nem talált, bennem kapaszkodott meg.

– Hát akkor nyilván te is egy olyan szigeten voltál. Valószínűleg ugyanakkor küldött oda minket.

– Nem, én nem egy szempillantás alatt éltem át ezeket az éveket. Én megéltem őket. És közben pár olyan dolgot is megtanultam, amire te sosem tanítottál meg.

Hitetlenkedve mordult fel.

– Na, most már tudom, hogy csak szédíted a fejemet. Azt akarod mondani, hogy több mint kétezer éves vagy?

– Éppen azt akarom mondani. És jobb, ha lélekben felkészülsz pár dologra. A világ teljesen megváltozott a te idődhöz képest, és sokkal nagyobb is. Még csak nem is hallottál Jézus Krisztusról vagy Allahról vagy Buddháról vagy az Újvilágról vagy csípős csirkeszárnyakról. Egyik sokkból esel majd a másikba.

– Nem tom, mi az a sokk.

Persze hogy nem tudta. Sosem hallott még az elektromosságról. Akaratlanul is egy modern szót kevertem az óír dumámba.

– De a megritkult hajad valóban meglepő – mondta, majd a rövidre nyírt koponyámra mutatott. Már kezdett visszanojni ott, ahol le kellett borotválnom: nemrég belefutottam egy Fae teremtésbe, aki megpróbálta lerágni a skalpomat – Owennek úgy tűnhetett, mint egy természetellenes kozmetikai eljárás. – És mi a kilenc világ történt a szakállad többi részével? Nem is nézel ki férfinak. Inkább úgy, mint egy kölyök, akinek megdöglött egy patkány a képén.

– Nekem tetszik – mondtam, mit sem törődve gúnyolódásával. – De nézd, Owen, azon tűnődöm, megtennél-e nekem egy szívességet.

– Tán tartozok eggyel?

– Ha nem vagyok, még mindig azon a szigeten rohadnál, úgy-hogy azt mondanám, hogy igen.

A fődruidám felmordult, és megtörölte a száját, végre leseperve róla a bacondarabokat.

– Mi vóna az?

A jobb vállam fölé tűrtem a ruhám ujját, felfedve a bicepszem felső részén díszelgő tönkretett tetoválást.

– Egy mantikór elpusztította a képességemet, hogy visszaváltozzak emberré, úgyhogy amíg ezt helyre nem hozzuk, egyik állati formámat sem tudom felölteni. Rendbe tudnád hozni?

Összehúzta a szemöldökét, majd felfortyant.

– Az anyád istenit, hát nem kitanítottalak, hogy kell megbolázni egy mantikórt? Ne mondd, hogy nem! Ez nem az én saram!

– Nem mondtam, hogy...

– És arra is jól emlékszem, hogy rinyáltál miatta – folytat-ta, majd nyivákoló hangra váltott, hogy fiatal éneket utánozza.

– Mégis mikor fogok én mantikórral találkozni? – sivította. – Miért kell latint tanulni? Mikor tanulunk már a szexrituálékról?

– Hé, ezt soha nem mondtam!

– Nem is kellett mondjad. Vótak olyan évek, hogy senkit se tudtál meglepni, mert előbb a pecked jelent meg a sarkon, és mindenki egyszerre óbégatta, hogy „Itt jön Siodhachan!”, és csak aztán jött a többi részed. Dereng valami?

Kétségbeesetten igyekeztem visszaterelni a szót a frissebb égisre – biztonságosabb is, mint pubertáskorom ingoványos ta-laja.

– A mantikór támadott elsőnek, és nem volt esélyem megbolázni.

– Mindég' van rá esély.

– Nem, nem mindig. Nem voltál ott, és soha nem volt dolgod mantikórméreggel. Hidd el, minden erődre szükséged van, ha meg akarod törni a hatását. Amikor meg végre sikerült, annyira gyenge voltam, hogy egy újabb dózist már túl sem éltem volna. Súlyosan megsérültem, és anélkül nem tudtam volna szembe szállni vele, hogy ne kockáztattam volna meg még egy szúrást. Halálos hiba lett volna megpróbálni megzabolázni. Szerencsém volt, hogy élve megúsztam.

– Na, jóvan, na. De mér pont én? Mér nem kértél meg egy másik druidát? Úgy érzem, be kell pótolnom pár dolgot.

Óvatosan kikerültem a tényt, hogy a világ megmaradt három druidája közül kettő éppen egymással beszélget. Ez később is ráér.

– Ez igaz. Sok mindentről beszélünk kell, és még egy új nyelvre is meg kell tanítsalak, ha boldogulni akarsz. A másik druida, akire valami ilyesmit rá mernék bízni, éppen mással van elfoglalva.

Granuaile éppen az új farkaskutyáját tanította beszélni, és közben Oberonról is ő gondoskodott. Amúgy sem akartam, hogy Owennel beszéljen, addig legalábbis biztos nem, míg meg nem tanítom neki a modern világ modorát. Ha Granuaile-lel is úgy beszél majd, mint velem, akkor gyorsan vér fog folyni. És nem a tanítványomé.

A fődruidám összerendezte, felsóhajtott, és úgy kezdte dörzsölni a halántékát, mint akire szörnyű fejfájás tört.

– Dagda tegyen teherbe, köll egy ital. Remélem, tudod, hogy szerezhetünk itt valami olyan folyadékot, ami nem víz.

– Hogyne. A vendégem vagy. Lábra tudsz állni?

A lábára pillantottam, ami még mindig remegett, miután kiszabadítottam az Időszigetekről. Volt egy kis ideje rendbe jönni itt, a gyógyító Fand keze alatt, Manannan Mac Lir varázsbacónjével a hasában, és persze a saját gyógyító képességét is latba vetette. De nem tudtam, hogy ez vajon elég lesz-e.

– Azt hiszem, igen – bólintott. – A csontok gyorsan beforrnak, az izmok sajtósa az, ami nehezen múlik. Majd lassan járunk, s gyorsan iszunk.

Kissé rám támaszkodott, és óvatosan lépkedett, de végül lejutottunk a csónakról, és beszálltunk a hajóba, amivel a szigetekhez utaztam. A folyópartról már csak egy rövid séta, és ott is vagyunk az Írországhoz kötött fánál. Onnan aztán át tudunk kelni egy olyan helyre, ahol csapra vert hordók és egy kényelmes beszélgetősarok vár. Fura módon alig vártam. Enyhe felsőbbrendűséget éreztem, hogy végre olyan dolgokat tudok, amiket a fődruidám nem.

De nagyon úgy tűnt, hogy valaki nem akarta, hogy leüljünk beszélgetni. Nem sokkal azután, hogy a hajónk felsiklott a kavicsos partra, egy magas, mérges, ugató hang üdvözölt minket folyásirányból.

– Héka! – Egy örült módjára ugráló Fir Darrig tartott felénk – szó szerint ugrált, és szót szerint örült volt, én legalábbis erre következtettem kidülledő szeméből és vadul lóbált bunkósbotjából –, aki legjobb esetben csak társalogni szeretett volna, a legrosszabb esetben meg bezúzni a koponyánkat. A patkányképű, vörös szőrmekabátos Fir Darrigok másfél méter magasra is fel tudnak ugrani, bunkósbotjuk gyorsan forog a kezükben; az ezzel párosuló egy számjegyű IQ-juknak köszönhetően pedig azt hiszik, hogy háromszor akkora, és négyszer olyan félelmetesek, mint valójában.

Általában elég, ha az ember odavet nekik valami csillogó csebecsét, amire rögtön rávetik magukat, mert ők már csak ilyen kapzsi kis koboldok, és képesek mindent begyűjteni, ami egy kicsit is értékesnek tűnik számukra. Épp akadt a zsebemben egy negyeddolláros, úgyhogy oda is dobtam neki. Még arra is figyeltem, hogy pont megcsillanjon rajta a napfény. De a kis rohadék szeme meg sem rebbent. Valami okból kifolyólag eltökélte, hogy fejbe kólint engem.

Aztán egy újabb példány ugrált ki a fák közül, végigmért minket, majd ugyanolyan vehemenciával felénk indult.

– Héka!

Egy másodperccel később még három bukkant fel.

– Héka! Héka! Héka!

– Az anyja keservit, ez aztán furcsa – motyogta fődruidám. És igaza volt. A Fir Darrigok általában magányosan élnek. Néhanapján az ember láthatta, hogy ketten egymásnak verik az öklüket – ami egyébként a párzási rituáléjuk –, és ha nem nyírják ki egymást, akkor egyéb dolgokkal kezdik csapkodni egymást, így gondoskodva a fajfenntartásról. Sosem láttam még hármat egy csapatban. Most pedig már öt tartott felénk.

– Héka! Héka! Héka.

Hupsz. Már nyolc.

Nyilvánvalóan a legelső jelentette a legközvetlenebb fenyegetést, úgyhogy gyorsan a folyóparthoz kötöttem a csinos kis vörös szörmekabátját, és néztem, ahogy magához rántja a föld. De nem voltam elég gyors, és nem húztam be rajta a kabátot, a kobold pedig lerángatta magáról, és immár meztelenül rontott nekünk, mert a Fir Darrigok a kis szörmekabátjukon kívül nem viselnek más ruhát. Mocskos, ronda kis jószág volt, megsárgult fogai közül érthetetlen morgások törtek fel. Ekkor jöttem rá, hogy talán jobb ötlet lett volna a furkósbotját a folyóparthoz kötni. Kihúztam hüvelyéből kardomat, Fragarachot, előreléptem egyet, és megvettem a lábamat; nem volt már idő újabb kötésekre.

Mögöttem Owen elkezdte lehányni magáról rongyos tunikáját és gatyáját. Nem volt nála fegyver; ő maga volt a fegyver, amikor ragadozó alakot öltött.

– Eredj félre, kölyök, lerendezem én.

Gyors, megvető pillantást vettem rá.

– Nem vagy olyan formában, hogy harcolj.

Na, ezzel csak olajat öntöttem a tűzre.

– Ha gyün’ a küzdelem, akkor nem kérde meg, hogy milyen formában vagy! – Szinte köpte a szavakat. – Készen kell állnod, és én mondom neked, ha lesz olyan nap, amikor nem állok készen a harcra, azon a napon utol is ér a halál. – Ruháitól megsza- badulva hatalmas fekete medvévé változott, és felordított. Erre már a legelöl csörtető Fir Darrig is felfigyelt, visszaordított, ki- tért balra a kardom elől, majd nagy ívben felugrott. Láttam elő- re, hogy az ugrás ívének végén éppen fejbe tudja vágni Owent a bunkójával. Megpördültem, és úgy lendültem utána, mint egy kutya a frizbi után. Owen megpróbált két lábra állni, hogy így fogadja a Fir Darrigot, de pont ez a két lába volt sérült, és még ahhoz sem voltak elég erősek, hogy megtartsák medvealakja sú- lyát. Csak félig tudott felemelkedni, mielőtt kirogytak alóla a láb- bai, és visszaroskadt a földre. A Fir Darrig ügyesen módosította meglendített bunkósbotjának pályáját, hogy pont eltalálja az álló Owent, de arra már képtelen volt időben reagálni, amikor a med- ve négy lábra ereszkedett. A bunkó éppen lecsúszott Owen vál- láról, majd végigszánkázva rajta egyenesen fültövön vágta. Owen megtántorodott az ütéstől, felordított és oldalra dőlt. De a Fir Darrignak nem volt esélye újra lesújtani. Utolértem, és villám- gyorsan átdőftem a torkán Fragarachot. Még a földre sem hullott a teste, amikor a haverjaim felé fordultam.

Az első úgy negyvenlépésnyire lehetett tőlem, a többiek szo- rosan követték. Úgy öt másodperc múlva ért volna oda hozzám. Kevesebb, ha rárontok. Owen még mindig kótyagos volt az első ütéstől, és a következőt nem is fogja észrevenni, ha túl közel en- gedem a támadókat. Úgyhogy támadásba lendültem, és mellé jó nagy zajt csaptam, hogy rám figyeljenek, ne a nagy, gonosz med- vére. Akármit is állított, Owen nem állt készen a harcra.

Magasra emeltem a kardomat, majd az utolsó pillanatban be- csúsztam, ledöntve a lábukról azokat a lényeket, akik nem ugrot- tak fel, hogy az égből sújtsanak le rám bunkóikkal. A felugrók elsuhantak fölöttem, de a másik három sorsa, akiket a földre

döntöttem, azonnal megpecsételődött. Ezek a lények ugyanis szétbomlanak, ha varázserővel kerülnek kapcsolatba. Meg sem kellett sebezni őket, amint hozzáérték hidegvas aurámhoz, fájdalmasan felordítottak, alkotóelemeikre bomlottak, egy pillanattal később pedig már semmi sem töltötte ki vörös szörmekabátjukat, csak egy marék hamu.

Talpra álltam, a másik négy lény pedig földet ért körülöttem. Felkészülve a felülről érkező támadásokra, felemeltem Fragarachot. Az egyikük, a legapróbb és legmozgékonyabb ebben az apró és mozgékony csapatban, éppen akkor rontott nekem gyomor-magasságban, amikor feléjük fordultam. Elveszítettem az egyensúlyomat, és végigcsúsztam a kavicsos folyóparton. Mire földet értem, már köddé is vált a kis mocsok, de tökéletesen feltálatl a haverjai bunkósbotjai számára. Mint már említettem, ezek nem túl eszes fickók, így ahelyett, hogy hárman három felől támadtak volna rám, rám ugrottak, hogy ne tudjak felállni, és magasra emelték bunkósbotjaikat. Lábujjaik karma végigkarmolta a testemet, súlyuktól kiszorult belőlem a szufla, és három bűdös szörmekabát himbálózott az arcom előtt, de ők rosszabbul jártak. Szétbomlottak, mielőtt még lesújthattak volna rám, én pedig csak annyi sérülést szenvedtem el, amennyit a fejemre potyogó bunkósbotok és kabátok okoztak. Felköhögtem a levegőben terjengő hamutól, és Owenre pillantottam, aki közelebb volt, mint korábban, de még mindig vagy húszlépésnyire a küzdelemtől. Füle az égnek meredt, szeme elkerekedett a medveszerű döbbenettől.

A fődruida nem köszönte meg, hogy megmentettem az irháját, és még azt se vetette oda, hogy azért nem volt rossz, hogy egymagam intéztem el nyolc Fir Darrigot. Szerencsére a régi ismeretségünk miatt nem is számítottam sem köszönetre, sem dicséretre.

– Micsinátá’? – kérdezte, miközben némileg zihálva visszanyerte emberi alakját. – Elleptek, mint legyek a szart, aztán meg huss, szétrobbantak. Hagyhattá’ vóna’ egypárat.

Felálltam, leporoltam a ruhámat, és meglapogattam a nyakláncomat.

– Az egyik oka, hogy még itt vagyok – *kopp, kopp* –, ez az amulett. Hidegvas, amit az aurámhoz kötöttem, főként varázsvédelemből. Kellemes mellékhatása, hogy elég, ha hozzáérnek a Fae lények az aurámhoz, és annyi is nekik. Emiatt Vasdruidának neveznek.

– Hidegvasat viselsz? És még így is tudsz kötéseket csinálni?

– Ja. Beletelt némi kísérletezésbe, de elég kicsi a tömege ahhoz, hogy sikerüljön.

Owen felmordult, majd ujjával a nyakláncom többi része felé mutogatott.

– És mi ez a sok ezüst a két oldalán?

– Talizmánok. A segítségükkel hangok nélkül, mentális parancsokkal is képes vagyok kötéseket létrehozni. Gyorsabb így. Előnyt jelent.

Újra felmordult, de ezen elgondolkozott egy kicsit.

– Most má’ minden druida ezt csinálja?

– Csak én. De az én személyem le is fedí majd az összes druidát.

– He? – Fődruidám bozontos és fehéres szemöldöke, mely porolónak is elment volna, összefutott, és elmélyítette a homlokán húzódó barázdákat.

– Ha nem számítjuk a Tuatha Dé Danann tagjait – és hát ne is számítsuk, mert ők nem nagyon hagyhatják el Tír na nÓgot –, csak három druida maradt. Velünk együtt.

– Na ne marhulj! Hogy lehet ez?

– A rómaiak. Minden ligetet felégettek, és levadásztak minket. Nem tudtunk síkot váltani, úgyhogy nem volt hova menekülnünk. De erről biztos te is hallottál. Julius Caesar már a te idődben is Galliában volt.

Owen izmai megfeszültek.

– Emlékszem. A rómaiak akkor Írországot is elfoglalták?

– Nem, odáig sosem jutottak el.

– Akkor meg hogy lehet, hogy csak három druida maradt?

– Úgy, hogy a pogány rómaiak végül felvették a kereszténységet. A Szent Római Egyház pedig századokkal később eljutott Írországba, és egy Szent Patrik nevű figura a népesség nagy részét áttérítette erre a vallásra. Többé senki sem jelentkezett tanítványnak. A druidák egyszerűen kihaltak.

Megrogyott a válla. Talán nem értette minden szavam, de felfogta a jelentőségüket.

– Minden druida kihalt, kivéve téged, mi? Ha ez az egész nem egy idéetlen vicc – és ha az, akkor Ogma segítségét fogom kérni, hogy a szart is kiverjem belőled –, akkor neked mégis hogy sikerült megúsznod azt, ami a többieknek nem sikerült?

– Morrigan hívására réges-régen elhagytam Írországot, és megtanultam fiatalon tartani a testemet. Láttam a világot, Owen. Sokkal, sokkal hatalmasabb, mint ahogy annak idején gondoltuk. A világ szemében Írország ma már nem több egy aprócska országnál, mely főleg a verekedésről és a piáról híres.

– Mennyire aprócska?

– Tegyük fel, hogy a világ kilencszáz birkából és egy bakkecskéből áll. Akkor Írország a bakkecske.

– Heh. – Owen elhallgatott egy pillanatra, láttam rajta, hogy igyekszik feldolgozni a hallottakat. De azt is láttam, hogy nem áll neki össze a kép. Hunyorogva nézett vissza rám.

– De kölyök, akkor is, mér ilyen kevés? Kétezer év telt el... Azt gondolná az ember, hogy ennyi idő alatt egynél azért több tanítványt neveltél ki.

– A kétezer év nagy részében Aenghus Óg elől menekültem.

– Ja, ő... Ahhoz képest, hogy a szerelem istene, elég gyorsan meggyűlöli az embert, és őt sem nehéz meggyűlölni. Megátalkodott anyaszomorító.

– Halott anyaszomorító. Megöltem.

Felemelte a mutatóujját, és oldalra billentette a fejét.

– Igazat beszélsz, Siodhachan?

– Ja. És amint kilehelte a lelkét, rögvest nekiláttam kitanítani egy tanítványt. Alig egy hónapja kötöttem földhöz.

– Ó, igen? Aztán hogy hívják?

– Granuaile.

– És mikor találkozhatok vele?

– Később – vágtam rá. – Előbb még hozzá kell szoknod ehhez az új világhoz. Annyira más, mint amire emlékszel, hogy attól tartok, gyűlölni fogod, és remeteként élsz majd egy barlangban.

– Erre kicsi ám az esély – mondta, és alig észrevehető mosolyra húzta szája szegletét. – Az igazat megvallva, alig várom, hogy lássam. És biztos vagyok benne, hogy az alapok nem változtak. Az emberek még mindig esznek, alszanak és szarnak, nem?

– Hát, de.

– Akkor mégsem lehet olyan különböző, nem? Csak ki kell tanítanunk még pár druidát.

– Gondolom, igen. De figyelmeztetek, hogy sok mindenhez alkalmazkodnod kell majd. Elkezdhetjük ezt az alkalmazkodást egy-két-öt pint fölött is. – Aztán eszembe jutott, hogy talán nem is tudja, mi az a pint. – Na, jöhet az az ital, amit beszéltünk?

– Jöhet. De talán jobb, ha felöltözök.

Síkot váltottunk Írországba – pontosabban a Kilkenny Kastély kertjébe, ahol a csatorna mentén van pár összekötött fájuk. Innen a szűk utcákon át elvezettem a Kyteler's Innhez, melynek szürke kőépülete 1324 óta várja a szomjas vendégeket. A belső tér így is döbbenetes élmény lesz Owen számára, de legalább itt nincsenek futballmeccseket ordító hatalmas plazmatévék. Útközben reneteg kérdésre számítottam, főleg miután Owen meglátta a kastélyt, de fődruidám egy árva szót sem szólt, csak tátott szájjal bámulta az autókat, a köves, téglás, aszfaltos utakat, a modern, beton- és acélalapú építészet keveredését a régi idők köveivel és malterjával. Az embereket is megbámulta, meghökkentőnek találta ruhájukat és cipőjüket. Persze ődruidám is kapott pár furcsálló pillantást. Már senki sem jár ilyen rongyokban, mint ő.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A csapos bizonytalanul üdvözölt minket. Úgy nézhettem ki, mint egy egyetemista, aki egy hajléktalant hívott meg sörözni. Egy üres asztalra mutattam, ahova leülhettünk.

– Kérünk két Jamesont tisztán és két Guinesst – mondtam.

– Azonnal, uram.

Owen óvatosan ült le a kárpitozott székre, de csak azután, hogy végignézte, ahogyan én is ezt teszem. Arc kifejezése a csodálkozás maszkja volt megilletődöttsége fölött. Aztán egy pillanat alatt rettegés ült ki az arcára, ahogy eszébe jutott, mit látott idefelé jövet. Első szavait a modern világban suttogva, az asztal fölé hajolva merte csak kimondani.

– Elfedték a földet, Siodhachan!